Bismillaah-Hir-Rahamaanir-Raheem

Burī Ruheṅ

Iṅjeel : Muhaafiz 5:1-20

Īsā*(a.s)* aur unke shaagird jheel ko paar kar ke us kinaare par pahuṅche jahaaṅ Garaasaanes naam kī qaum rahtī thī. Ye log Ibraaheem*(a.s)* kī aulaadoṅ me se naheeṅ the.[(1)] Jab Īsā*(a.s)* naaw se utre to paas kī ek gufā se ek ādmī nikal kar unkī taraf dauḍā. Un gufaaoṅ me murdā logoṅ ko dafnaayā jaatā thā. Us ādmī par burī ruhoṅ kā qabzā thā.[(2)] Us ādmī ko zaṅjeer se bhī baaṅdhnā naamumkin thā.[(3)] Kaī baar logoṅ ne us ādmī ke haath aur pair zaṅjeer se baaṅdhne kī koshish karī lekin wo usko toḍ detā thā. Koī bhī itnā taaqatwar naheeṅ thā ki wo us ādmī ko kaabu me kar sake.[(4)] Raat-din wo ādmī un gufaaoṅ aur pahaaḍiyoṅ par bhaṯaktā rahtā thā. Wo apne āpko patthar se choṯ maar kar zaḳḥmī kar letā thā aur cheeḳḥtā-chillaatā phirtā thā.[(5)]

Us ādmī ne Īsā*(a.s)* ko bahut dur se hī ātā dekh liyā thā. Wo unke paas dauḍtā huā āyā aur unke qadmoṅ me gir gayā.[(6)] Īsā*(a.s)* ne usse kahā, “E burī ruh is ādmī ke jism se baahar nikal.” Lekin wo ādmī cheeḳḥ kar bolā, “Āpko mujh se kyā chaahie, e Allaah rabbul azeem ke chune hue Maseehā? Maiṅ āpse bheek maaṅgtā huṅ ki āp mujhe sazā mat deejie!”[(7-8)]

Īsā*(a.s)* ne us ādmī se puchẖā, “Tumhaarā naam kyā hai?” Us ādmī ne jawaab diyā, “Merā naam fauj hai kyuṅki mere aṅdar bahut saarī ruheṅ haiṅ.”[(9)] Us ādmī ne Īsā*(a.s)* se baar-baar yahī ḳḥushaamad karī ki wo ruhoṅ ko is jagah se nā bhagaaeṅ.[(10)] Suaroṅ kā ek baḍā jhuṅḏ waheeṅ paas ke ek pahaaḍ par char rahā thā.[(11)] Un burī ruhoṅ ne Īsā*(a.s)* se bheek maaṅgī ki hameṅ jaanwaroṅ par chalā jaane deejie.”[(12)] Īsā*(a.s)* ne unko ādmī ke jism se nikaal kar suaroṅ par jaane kī ijaazat de dī. Un burī ruhoṅ ne us ādmī ko cẖoḍ diyā aur suaroṅ par sawaar ho gaeeṅ. Tab un suaroṅ kā jhuṅḏ pahaaḍ se baḍī tezī se neeche utrā aur jheel me kud kar ḏub gayā. Us jhuṅḏ me lagbhag do hazaar suar the.[(13)]

Jo charwaahe un jaanwaroṅ kī dekhbhaal karte the wo ye sab dekh kar wahaaṅ se bhaag gaye aur apne gaaṅw jā kar unhone sabko iske baare me bataayā. To sab log ye dekhne ke liye apne-apne gharoṅ se nikal paḍe.[(14)] Jab wo log Īsā*(a.s)* ke paas pahuṅche to unhone us ādmī ko apne pure hosh-o-hawaas me waheeṅ baiṯhe hue dekhā. Ye wahī ādmī thā jis par bahut saarī burī ruheṅ sawaar theeṅ. Log ye dekh kar ghabrā gae ki wo ādmī pure hosh me aur sahī-salaamat baiṯhā huā thā.[(15)] Wahaaṅ par kucẖ log aise bhī the jinhone ye sab apnī āṅkhoṅ se dekhā thā. Un logoṅ ne baaqī sabko bataayā ki us ādmī ke upar sawaar burī ruhoṅ ke saath kyā huā. Unhone jaanwaroṅ ke saath hue haadse ke baare me bhī bataayā.[(16)] Tab wahaaṅ maujud log Īsā*(a.s)* se us jagah se chale jaane kī bheek maaṅgne lage.[(17)] Jab Īsā*(a.s)* waapas āne ke liye apnī naaw par sawaar ho rahe the to wo ādmī jisko unhone burī ruhoṅ se nijaat dilaaī thī, unke saath chalne kī guzaarish karne lagā.[(18)]

Īsā*(a.s)* ne usko saath chalne kī ijaazat naheeṅ dī. Unhone kahā, “Apne beewī-bacchoṅ aur apne dostoṅ ke paas waapas jaao. Logoṅ se bataao ki Allaah rabbul kareem ne tum par kitnā karam kiyā hai. Usne tumhaare upar raham kiyā hai.”[(19)] Tab wo ādmī apne ghar waapas chalā gayā aur ye daastaan apne ās-paas ke das qasboṅ me sabko bataaī. Usne sabko bataayā ki Īsā*(a.s)* ne uske liye kitnā azeem kaam kiyā hai. Saare log ye sun kar bahut hairat me paḍ gae.[(20)]